

henholde mig til, hvad der af det ærede sidst talende Medlem er blevet fremført. Den, der beskæder Finantsministeriet, maa i dette Tilfælde handle paa sit Ansvar og med fuld Erkjendelse af det ham paahvilende Ansvar ved at benytte den i Lovgivningen ham tilbeelte Bemyndigelse til at udrede, hvad der skal udredes af Kongerigets særlige Indtægter til Fællesudgifterne. Jeg har ved Sagens anden Behandling udtalt den Overbeviisning, at ikke blot jeg, men enhver Finantsminister maa kunne underkaste sig dette Ansvar, og jeg frygter ikke for at underkaste mig det, naar jeg benytter Lovgivningen saaledes, som jeg kan forsvare det, til Fædrelandets Tarv.

J. N. Hansen: Den ærede Finantsminister sluttede med, at han paa sit eget Ansvar vilde benytte Kongerigets Indtægter til dermed at beskrive Fællesudgifterne; men det er slet ikke det, hvorom her er Tale; derpaa gaaer Forslaget ikke ud, men det angaaer kun Kongerigets egne Udgifter for sig alene. Er der Fællesudgifter endnu, vil Ingen lægge Regjeringen Hindringer i veien for at beskrive dem. At den hele Sag ikke staaer aldeles klart for den ærede Minister, vise netop de Ord, han brugte om at anvende Landets Penge til Fællesudgifterne, og dette puffer jeg derfor at slaae fast. Ytringerne fra det ærede Medlem for Maribo Amts Ake Valgtreds (Monrad) vare de samme, som gjentage sig ved enhver saadan Leilighed, nemlig at de, der ikke ville sige Ja til alle de absurde Ting, der fremkomme, stifte Uro og opvække Strid. Dette er overmaade nemt at sige; men det er klart, at naar man ikke vil lukke Dinene for alt det Absurde, som Regjering og Andre ville gjøre, naar man føler det at være sin Pligt at optræde derimod, er det ganske eiendommeligt at sige, at det er os, der vække Strid og Riv. Jeg vilde mene, at det var en uforfvarlig Maade, hvorpaa jeg udfyldte min Plads her i Salen, naar jeg saae saadanne Absurditeter, uden at høre min Stemme derimod, og jeg skal meget trostigt tage imod, at det ærede Medlem og Andre sige, at det er os, som derved kaste Striden ind. Jeg vilde undsee mig for Enhver, om jeg ikke paa denne Maade kastede Striden ind, for at

jeg skal bruge dette Udtryk; jeg anseer det for min Pligt at gjøre det; men iøvrigt paaflaer jeg, at det ikke er os, der kaste Striden ind — jeg afsiiser denne Beskyldning —, men det er de Herrer, der ville opretholde disse Absurditeter; det er dem, der nøde os, som ikke kunne tie og adlyde, til at opfylde vor Pligt ved at modsætte os disse Absurditeter. Hvem har i sjerneste Maade talt om at berøve Kongen Civilisten eller at stryge Apanagerne? (E. B. Niemestad: Jo!) Ja, det ærede Medlem veed meget bedre, hvad vi ville gjøre, end vi selv vide det. Her foreligger ikke det Allerjærneste, som berettiger til at sige Sligt; her foreligger kun, at det er Rigsdagen, som med Hensyn til enhver Udgift, der skal afholdes af Kongerigets egne Indtægter, skal have Bevillingsmyndigheden. Jeg er overbevist om, at Rigsdagen ligesaalidt som det saakaldte Rigsraad for Danmarks og Slesvigs Fællesanliggender vil nægte Apanager, Civilliste eller Sligt; derom er der slet ikke Tale. Der er kun Tale om, hvem der har den lovlige Bevillingsmyndighed over de Indtægter og Udgifter, som angaae Kongeriget, og som ikke ere Fællesudgifter, men ere Kongerigets Indtægter og Udgifter alene. Det er altsaa at kaste Strid ind, naar man fremfører saadanne Beskyldninger, som om der kunde være Tale om at nægte disse Udgifter eller andre, der ere nødvendige. Det er at kaste Strid ind, naar man søger at lægge Noget ind i Forslaget, som er himmelvidt forskjelligt fra, hvad der virkelig ligger deri, og det skulde man vel betænke, naar man forekaster Andre, at de kaste Splid og Riv ind. Hvad vil det dog i Virkeligheden sige, at Finantsministeren gjør Noget paa eget Ansvar? Vi vide Alle meget godt, at det vil sige, at Finantsministeren paatager sig et Ansvar, som først om 3—4 Aar skal gjøres gjældende for Noget, der er steet under en absurd Tilstand, men er der virkelig noget Mennekte, som troer, at der vilde blive reist Anklage derfor om 3—4 Aar, selv om den anklagende Myndighed var fuldkommen berettiget til og følte sig stærkt opfordret til at gjøre en saadan Bestemmelse gjældende? Nei, lad os ikke stifte hinanden Blaar i Dinene ved at sige, at Ansvar kan gjøres gjældende; thi til den Tid vil der ikke blive Tale om Anklage,